

Opinionen mod Kvafsalverlovgivningen er udbredt her i Landet. Det er under disse Omstændigheder, at jeg af praktiske Hensyn og paa Grund af den Uerholdighed, man skulde Rigsdagen, har troet at burde gjøre et Forsøg paa at løse Opgaven. Dette Forsøg er ikke en Mægling, som det er blevet kaldt af en æret Taler, mellem to modstridende og i og for sig uforenelige Anstuelser. Nei, det er — det kan Enhver overbevise sig om — snarere en Kapitulation overfor den Mening, som jeg personlig ikke hylder, men vel at mærke en Kapitulation paa saadanne Betingelser, at jeg skulde tro, at man derved havde værnet sig imod den Fare, der væsentlig kunde flyde af Overgivelsen. Det ærede Medlem, som kaldte Forslaget en Mægling mellem modstridende Anstuelser, udtalte sig jo i Øvrigt meget stærkt — det er egentlig ham, der har udtalt sig stærkest imod Lovforslaget, — idet han endog saa brugte et for mig naturligvis høist krænkende Udtryk, idet han kaldte Forslaget en Freds-traktat paa det politiske Omraade, hvilken man netop i denne Tid synes i Færd med at slutte. Jeg lyttede derfor med spændt Opmærksomhed til, hvorledes han egentlig vilde begrunde denne, som sagt, meget krænkende Udtalelse. Hans Mening var, at man havde havt Grund til langt at foretrække det Lovforslag, der blev forelagt for sex Aar siden; det var egentlig hans Mening, at det burde man have vedtaget. Han mente altsaa, at det Uheldige i Lovforslaget bestaar deri, at man er kommen til, at staa meget daarligere og ringere, end man vilde være kommen til at staa, dersom man havde fulgt det tidligere Lovforslag. Jeg tilstaa imidlertid, at det forekommer mig, at hans Bevisførelse for hans Paastand i den Henseende var ganske usædvanlig svag. Han fremhævede nemlig kun nogle enkelte Punkter; han begyndte med at udtale den Hovedgrundsetning, at man skulde indskrænke sig til at bestemme Straf for de Tilfælde, hvor det var bevist, at der var sket en væsentlig Skade. Deri er jeg fuldstændig uenig med det ærede Medlem. Det er mig fuldstændig klart, at, dersom man vilde indskrænke sig til at give en saadan Bestemmelse, vilde det i Virkeligheden være det Samme som slet ikke at give nogen Bestemmelse. Det ser paa det Omraade, hvorpaa vi her bevæge os, saa overordentlig vanskeligt at føre de juridiske Beviser, som i den Henseende maatte udrøves. Hvis man blev staaende ved en saadan Bestemmelse, kunde man, tror jeg, komme endnu nemmere til det ved kun at sige: Det er frit for Enhver at øve Lægevirkksomhed — Punktum. Men da det ærede Medlem derefter skulde gaa til at paavise de uheldige Bestemmelser i Lovforslaget, var han — det være mig tilladt at sige det — virkelig meget uheldig. Han greb først § 5 og fremhævede, at det vilde være saare vanskeligt at sige, hvad der skulde være at anse som smitsomme Sygdomme, Sindsygd-

om, og mente, at man vilde gjøre et staffels Mennekte blodig Uret, naar man straffede ham for at have taget feil. Sa, det ærede Medlem var i dobbelt Henseende uheldig, for det første fordi denne Paragraf, der undtager smitsomme Sygdomme, Sindsygdomme osv. fra de Personers Virksomhed, hvormed der her er Tale, ikke er ny, idet Bestemmelsen netop fandtes i det ældre Lovforslag, og dernæst var han meget uheldig, fordi han ved at læse § 10 kunde have overbevist sig om, at det ikke er Meningen, at ethvert Feiltraf i den Henseende skal straffes; der staaer nemlig i § 10, 2det Membrum, at de paagjældende Personer skulle straffes, „naar de, skøndt det ikke kan ansees godtgjort, at de have været vidende om Sygdommens Beskaffenhed, dog vise aadenbar Uvidenhed eller Sigegyldighed.“ Det ærede Medlem ansøgte dernæst som en Anke, han havde imod den uheldige „Freds-traktat“, at det var saa godt som umuligt for de paagjældende Personer at føre den Bog, det i § 7 og de følgende Paragrafer bliver paalagt dem at føre. Det er jo tillige et Moment, som er blevet fremført fra andre Sider, og derfor skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger derved. Mig forekommer det, at det kongelige Sundhedskollegium i sine Udtalelser paa dette Punkt ikke ret maa have opfattet det, hvorpaa Lovforslaget gaar ud; jeg tilstaa, at jeg ikke kan fatte, at det, naar man stiller sig paa Sundhedskollegiets Standpunkt, kan gjøres gjældende som en Anke imod Lovforslaget, at ikke Alle og Enhver ere i Stand til at føre de Bøger, hvormed der er Tale; thi det er heller ikke Meningen, at Alle og Enhver skal kunne føre disse Bøger. Meningen er, som det er udtalt i de trykte Notiser, netop at imødekomme den Tanke, som er kommen frem fra flere Sider, men om hvis Rigtighed jeg i Øvrigt ikke skal udtale mig nærmere. — den er imidlertid ganske vist kommen frem — at gjøre det muligt, at skjelne mellem de uvidende Kvafsalvere, som ikke fortjene nogen Begunstigelse, og saadanne Personer, der formene, skøndt de ikke have underkastet sig Lægeexamen, dog at være i Besiddelse af Evner og Dygtighed, der kunde komme deres Medmennesker til Gode. Naar altsaa den Foranstaltning, hvormed der er Tale, maatte føre til, at adskillige Personer udelukkedes, der ikke kunde føre det Bevis, hvormed der er Tale, eller ikke i Længden kunde udøve Lægevirkksomhed, fordi de enten ikke vilde underkaste sig den her omtalte Kontrol eller ikke kunde det, saa ser jeg ikke deri nogen Skade eller Ulempe, men tværtimod et af Fortrinene ved dette Kontrolsystem, og, jeg gentager det, jeg forstaaer ikke, naar man stiller sig paa Sundhedskollegiets Standpunkt, at man da egentlig kan gjøre dette gjældende som nogen Anke. Af mere Betydning synes ved første Overblik den Indvending at være, for at jeg i denne Forbindelse skal medtage en Anke, der blev gjort gjældende af den ærede sidste Taler, at de Oplys-